

HET PREDIKANTENCOLLEGE

DE VOLKSPREDIKER

HOOFDSTUK 9

Terwijl we verder nadenken over het thema van een bredere bediening, richten we onze aandacht op het werk van het Pastors' College, dat nu bekendstaat als Spurgeon's College. Van al zijn verschillende ondernemingen noemde Spurgeon dit zijn "eerstgeborene en meest geliefde". Eens verklaarde hij: "Dit is mijn levenswerk, waartoe – zo geloof ik – God mij heeft geroepen."

De oorsprong van het college gaat terug tot Spurgeons tijd aan de New Park Street Chapel. Het begon met slechts één student, en niemand kon overzien hoe het zich zou ontwikkelen. Toch waren er in 1865 al ruim honderdvijftig mannen actief in zending en bediening die hun opleiding aan het college hadden ontvangen. Uit uiterst kleine beginselen was iets gegroeid dat, net als Spurgeons schrijf- en predikbediening, een diepgaande invloed zou krijgen op de christelijke wereld.

T.W. Medhurst en de eerste jaren

De eerste student was Thomas William Medhurst, afkomstig uit Bermondsey in Zuid-Londen. In veel opzichten stond hij model voor het soort studenten dat later in groten getale naar het college zou komen. Medhurst was jong, ongeveer even oud als Spurgeon zelf, relatief arm en werkte ten tijde van zijn bekering als leerling-touwmaker. Hij had weinig formeel onderwijs genoten, en zijn spreektaal liet volgens sommige gemeenteleden van New Park Street te wensen over. In de ogen van veel Victoriërs leek hij allesbehalve een veelbelovende kandidaat voor het ambt. Spurgeon dacht daar echter heel anders over. Zijn college zou juist mannen als Medhurst aannemen, en hen toerusten om kerken te dienen en talloze gemeenschappen met het evangelie te bereiken.

De conferentie van de predikantenopleiding.

Medhurst kwam door Spurgeons bediening tot bekering. De jonge touwmaker schreef de predikant van New Park Street een brief, waarin hij angstig vroeg: "Hoe kan ik Jezus

vinden? Hoe kan ik weten dat Hij voor mij stierf?” Spurgeon nam, ondanks zijn volle agenda, de tijd om uitvoerig en met grote zorg te antwoorden. Aan het slot van zijn brief schreef hij: “Daar is het kruis, en daarop de bloedende God-mens; zie op Hem en word behouden! Daar is de Heilige Geest, Die u alle genade kan schenken. Zie in het gebed op tot God, en u zult worden verlost.” Hij sprak in taal die terugging op zijn eigen bekering, en Medhurst zag op Christus en werd zalig, tot Spurgeons grote vreugde. De twee ontmoetten elkaar, en Spurgeon had de blijdschap de nieuwe bekeerling te dopen en hem in 1854 als lid van New Park Street te verwelkomen.

Vrijwel direct begon Medhurst te prediken in de sombere, vervuilde straten rondom de kapel. Hij was vol ijver, maar sommige gemeenteleden die hem hoorden, waren geschokt over wat zij zijn “gebrek aan opleiding” noemden en dienden een klacht in bij Spurgeon. Medhurst moest stoppen, vonden zij. Toen Spurgeon hem hierover aansprak, antwoordde hij: “Ik móét prediken, meneer, en ik zál prediken, tenzij u mijn hoofd afhakt!” Dat was precies het soort taal dat Spurgeon graag hoorde. Toen hij verslag deed aan de diakenen, waren zij het er snel over eens dat Medhursts hoofd stevig op zijn schouders moest blijven. Al spoedig werden twee mensen door Medhursts straatprediking bekeerd en sloten zij zich bij de gemeente aan.

Steengravure van Spurgeon die tot zijn studenten spreekt.

Spurgeon nam dat serieus en vertelde Medhurst dat hij geloofde dat God hem riep tot prediker en herder. De logische stap leek een opleiding, maar Spurgeon wist uit eigen ervaring hoe weinig hij had aan de bestaande theologische colleges, die hem vaak verweten dat hij “zonder opleiding” in het ambt gekomen was. Hij beseftte dat hij een uitzonderingsgeval was en dat anderen zeer zouden profiteren van systematische theologische vorming. Tegelijk vond hij de beschikbare opleidingen gebrekkig: zij gaven te weinig gewicht aan de robuuste,

bijbelse leer die hij hoog hield, en besteedden onvoldoende aandacht aan de praktische kant van zending en gemeentewerk. Voor iemand als Medhurst kwamen daar de hoge kosten en de forse instapeisen bij, waaraan hij onmogelijk kon voldoen.

Voor Spurgeon tekende zich een eenvoudige oplossing af: hij zou Medhurst zelf opleiden. In juli 1855 begon Thomas Medhurst onder Spurgeons persoonlijke supervisie te studeren, terwijl Spurgeon zijn kost en inwoning uit eigen zak betaalde. Dat ging goed, maar als het werk zou groeien, zoals Spurgeon begon te verwachten, was dit geen blijvend model. Met financiële steun van twee diakenen, onder wie William Olney, kon hij een tweede student aannemen. In 1856 was wat later bekend zou staan als het Pastors' College werkelijk van start gegaan.

 De ruimte waar Spurgeon zijn beroemde vrijdagmiddaglezingen gaf aan het Pastors College.

De school groeit

Spurgeon had een docent nodig, en hij koos daarvoor George Rogers, een predikant uit een onafhankelijk-gereformeerde gemeente. Op het eerste gezicht was zijn benoeming opvallend, omdat hij – net als Spurgeons vader en grootvader – de zuigelingendoop praktiseerde. Toch waren zij in alle wezenlijke zaken één van hart. Rogers was gehecht aan Schriftuurlijke leer, hield van de puriteinen, was een begaafd onderwijzer en kon goed met jonge mensen omgaan. Spurgeon zag in hem bovendien een oprecht, diep godvrezend man – precies de combinatie die hij nodig achtte. De vroomheid en geestelijke ijver van de studenten moesten toenemen, niet afnemen.

Spurgeon keek met argwaan naar instellingen die ruwe, vurige evangelisten leken om te smeden tot wat hij “kleurloze, louter academische essayisten” noemde: mannen die uitblonken in hun schriftelijke werk, maar hun liefde tot God en hun bewogenheid voor zielen misten. In zijn college zou de opleiding praktisch zijn, en de **geestelijke** ijver moest de eerste plaats innemen. De ijver van iemand als Medhurst moest misschien worden gekanaliseerd, maar mocht nooit worden uitgeblust. In Rogers meende Spurgeon de juiste man gevonden te hebben om deze visie mee te dragen.

De lessen werden nu vanuit Rogers' ruime woning gegeven, die het groeiende aantal studenten enige tijd kon opvangen. Bijzonder aan het college was dat er geen toelatingsexamen bestond. Als dat er geweest was, zouden verscheidene mannen die later vruchtbare herders werden, waarschijnlijk al bij de eerste horde gestruikeld zijn. In plaats daarvan lette men op een samenhang van eigenschappen: nederigheid, bereidheid om te leren, zichtbare gaven voor prediking, evangelisatie en pastoraat, en een duidelijke roeping van God om hierin verder te gaan. Spurgeon hield vol dat hij geen predikers en evangelisten kon maken; dat kon alleen God. Zijn taak was om degenen die de Heere riep, te helpen hun roeping te verstaan en hun potentieel te ontwikkelen.

Daarnaast wilden Spurgeon en Rogers bij aankomende studenten een tastbare liefde voor mensen zien, zowel voor gelovigen als voor buitenstaanders. Ten slotte zochten zij naar bewijs van een diep, echt geestelijk leven – een ware liefde tot de Heere. Velen, inclusief mannen die van hun thuisgemeente een warme aanbeveling meebrachten, haalden deze geestelijke toets niet en werden afgewezen. Dat er geen schriftelijk examen was, betekende nog niet dat de toegang gemakkelijk was.

Rogers bleek alles en méér dan Spurgeon had gehoopt. Hij was een uiterst effectieve docent en werd, naarmate het college uitbreidde en er meer personeel bijkwam, ook een bekwame directeur. Generatie na generatie studenten had niet alleen respect, maar ook hartelijke liefde voor hem. Spurgeon bleef zelf president van het college en bleef week in, week uit nauw bij het werk betrokken.

Na enkele jaren werd het samenkomen in Rogers' huis te krap. Vanaf 1861 kon het college gebruikmaken van kelderruimten in de nieuw geopende Metropolitan Tabernacle. Financieel bleef het een voortdurende geloofszaak en waren er regelmatig zorgen. Maar terwijl Spurgeon en zijn vrienden vertrouwden en baden, bleef het werk groeien.

Wat de studenten leerden

Het curriculum kende twee lagen. Aan de ene kant was er basisonderwijs voor wie dat nodig had: rekenen, taalvaardigheid en soortgelijke vakken. Studenten die hiermee worstelden, kregen extra hulp en soms veel tijd om deze achterstand in te lopen. Wie deze basis al had, kon sneller verder. Aan de andere kant draaide alles om de kernvakken: de Bijbel en de christelijke leer, die in de breedte en in de diepte werden bestudeerd. Wie het college verliet, moest een grondige kennis

hebben van de Schriften en van de grote thema's van de christelijke kerk. Daar kwamen wat kerkgeschiedenis, homiletiek (preekkunde) en onderwijs over de praktische gang van zaken in het gemeenteleven bij. De toon van iedere les was erop gericht de ijver en toewijding van de studenten aan te wakkeren. Alles diende één overkoepelend doel: hen toerusten voor een levenslange bediening in het evangelie.

Deze prioriteiten kwamen duidelijk naar voren in de colleges die Spurgeon zelf gaf. Elke vrijdagmiddag sprak hij over een ander aspect van het christelijk dienstwerk. De studenten, die hem liefdevol “de Guv’nor” noemden, zagen telkens naar die bijeenkomsten uit. Als Spurgeon binnenkwam, werd hij vaak begroet met applaus en gejuich. Hij genoot er zelf minstens zo van als de studenten en zei dat hij zich bij hen net zo op zijn gemak voelde als bij zijn eigen gezin. Misschien was dat de reden dat er tijdens die uren veel werd gelachen.

Zo beeldde hij op een dag de maniertjes uit van verschillende predikanten die hij had gehoord: één die voortdurend met zijn armen zwaaide als een mechanische windmolen, en een ander die de hele preek lang op de kansel hamerde als een “onophoudelijke hamer”. “Dergelijk rukken, zagen, pompen en beuken,” zei Spurgeon streng, “doet alleen maar afbreuk aan de boodschap en moet koste wat kost vermeden worden.” Met grappige beelden vergeleek hij zulke sprekers met mensen die tapijten kloppen, takken afhakken of hun vingers in de ogen van hun hoorders prikken. Toen deze colleges later werden uitgegeven onder de titel *Lectures to My Students*, liet Spurgeon een kunstenaar karikaturen tekenen bij deze voorbeelden, tot dankbaarheid van vele predikanten en gemeenten.

Op andere vrijdagen sprak Spurgeon zijn studenten juist zeer ernstig toe. Hij vertelde dat predikanten in zijn ogen bijzonder vatbaar waren voor neerslachtigheid en geestelijke aanvechting, en hij sprak openhartig over zijn eigen strijd na de ramp in de Surrey Gardens Music Hall, toen zijn leven een wakende nachtmerrie leek. Alleen het besef dat Jezus nog altijd bij hem was, had hem erdoorheen gedragen. Zo bemoedigde hij zijn studenten dat, als zij ooit door een vergelijkbare storm zouden gaan, zij in dezelfde trouwe Heiland houvast zouden vinden. Jaren later wezen oud-studenten de vrijdagmiddagen met de Guv’nor aan als het hoogtepunt van hun studietijd.

Het leven rond de opleiding

De meeste theologische instellingen in die tijd waren residentieel; studenten woonden op de campus. Het Pastors’ College had geen eigen campus en Spurgeon wilde het ook anders. Zijn

studenten verbleven bij gezinnen uit de Tabernacle-gemeente – een regeling die volgens hem hielp om hen dicht bij het gewone leven te houden. Spurgeon hechtte aan een nauwe verbinding tussen klaslokaal, gemeente en samenleving. Studenten werden verwacht de gebedsbijeenkomsten in de Tabernacle bij te wonen en op allerlei manieren mee te draaien in het gemeentewerk. Daarnaast preekten zij veelvuldig in kapellen en zendingszalen in Londen en daarbuiten. Er was veel vraag naar hen, wat weer een nieuw probleem gaf: sommige gemeenten wilden hen al beroepen voordat hun opleiding voltooid was. Spurgeon klaagde dat zijn studenten soms te vroeg werden weggetrokken, al liet dit tegelijk zien dat de opleiding blijkbaar goed aansloot bij de noden van die tijd.

Het aantal toegelaten studenten groeide gestaag: in 1865 veertien, in 1866 vijftientig en in 1867 al zevenendertig. De kelderruimten van de Tabernacle werden al snel te klein en waren eigenlijk nooit echt geschikt geweest. Het was er donker en somber, de gaslampen moesten overdag branden en de lucht was, door het gebrek aan ventilatie, benauwd en ongezond. Sommige studenten kregen er zelfs gezondheidsklachten door. Tot grote opluchting van iedereen – niet in de laatste plaats Spurgeon, die deze omstandigheden verafschuwde – kon het college in 1874 verhuizen naar een nieuw, speciaal gebouwd onderkomen in de nabijgelegen Temple Street. Daar zou het blijven tot 1923, toen Spurgeon's College verhuisde naar South Norwood Hill, dicht bij het vroegere Crystal Palace en bij Westwood, het huis waar Charles en Susannah vanaf 1880 woonden. De omgeving werd zo doortrokken van Spurgeons geestelijke erfenis, en het college wil uit die rijke geschiedenis blijven putten bij het vormen van evangelische dienaren voor een nieuwe tijd.

De invloed van het college

Toen de gebouwen in Temple Street werden geopend, begon het college een gestage stroom toegewijde evangelische predikanten uit te zenden. Sommigen gingen naar bestaande gemeenten, anderen startten nieuwe werken in moeilijke buurten in Groot-Brittannië, vaak met opmerkelijk geestelijk resultaat. Weer anderen trokken overzee. Al in 1878 kon Spurgeon melden dat oud-studenten werkzaam waren aan de “vier uithoeken van de aarde” – onder meer in Italië, India, Japan en Australië. Deze zendingswerkers, gevormd door de geestelijke waarden van het college, werden vaak middel tot belangrijke kerkelijke groei.

Een student die de wereldwijde reikwijdte van het college goed illustreert, is Thomas Johnson, die

in 1875 zijn studie begon. Hij was Amerikaan en een van de eerste zwarte studenten aan Spurgeon's College. Johnson was geboren als slaaf, had al als predikant in de Verenigde Staten gediend, maar voelde zich geroepen om als zendeling naar Afrika te gaan en zocht verdere toerusting. Hij was diep onder de indruk geraakt van Spurgeons preken, die hij vaak in zijn eigen prediking citeerde, en reisde met zijn vrouw Henrietta naar Londen. Johnson was veertig jaar en zag tegen de studie op, maar werd hartelijk ontvangen door de andere studenten en in het bijzonder door Spurgeon, die fel gekant was tegen slavernij in al haar vormen.

Boven: Thomas
Johnson Onder:
Calvin
Richardson.

Over hun eerste ontmoeting schreef Johnson dat Spurgeons eerste woorden hem volledig op zijn gemak stelden en dat diens warme vriendelijkheid zijn hoogste verwachtingen overtrof. “Ik had het gevoel dat ik met een dierbare, liefdevolle vriend had gesproken,” noteerde hij, “en ik kon niet anders dan God danken dat hij mijn vriend was.” Over zijn tijd aan het Pastors' College zei hij later dat hij nergens vriendelijker was behandeld of zich meer thuis en gelukkig had gevoeld dan dáár. Zijn levensmotto was “Afrika voor Jezus”, en zijn verlangen om daar te dienen kwam ook werkelijk tot vervulling. In 1878 vertrok hij, samen met een andere Afro-Amerikaanse student, Calvin Richardson, en hun vrouwen, naar West-Afrika. Ze reisden door Sierra Leone en Liberia en vestigden zich vervolgens in Kameroen. Daar stierf Henrietta in 1879 aan koorts, nadat zij haar man eerder door een soortgelijke ziekte had heen geholpen. Thomas zelf werd opnieuw ernstig ziek en moest Afrika verlaten, terwijl de Richardsons doorgingen en jaren later nog in Kameroen werkten.

Niet alle studenten van Spurgeon waren zo pionierend als deze twee echtparen, maar de overgrote meerderheid van hen raakte betrokken bij vruchtbaar evangeliewerk. Als Johnsons motto “Afrika voor Jezus” was, had het college een eigen Latijnse spreuk: *Et Teneo Et Teneor* – “Ik houd vast en word vastgehouden.” Wie zich aan het kruis van Christus vasthield, ontdekte dat God hém vasthield en droeg, en zo werden de studenten gesterkt voor een leven lang dienst in het evangelie.

Wat werd er intussen van Thomas Medhurst, Spurgeons eerste student? Spurgeon behield altijd een bijzondere genegenheid voor de jonge man die eens had uitgeroepen dat hij liever zou sterven dan ophouden met prediken. Medhurst diende gemeenten in Kingston (West-Londen), Coleraine (Ierland), Glasgow (Schotland) en Lake Road in Portsmouth – bijna de vier hoeken van de Britse

eilanden. In de loop van zijn bediening doopte hij bijna duizend mensen. Spurgeon preekte eens in een gemeente waar Medhurst geliefd was, maar waar hijzelf weinig had gestaan; na afloop hoorde hij iemand zeggen: “Wel, wat vond u van Mr. Spurgeon?” – waarop het antwoord kwam: “O, heel goed; maar ik had nog meer genoten als hij onze geliefde Mr. Medhurst niet zo had nageaapt!”

De drie gevlochten strengen

De opleiding aan het Pastors' College kan samengevat worden met drie nauw verweven strengen: kennis, gaven en godsvrucht.

Allereerst wilde Spurgeon dat zijn studenten groeiden in **kennis**. Dat was beslist niet bedoeld als droge, louter verstandelijke kennis; waarheid moest zowel het verstand verlichten als het hart verwarmen. Toch vond hij het essentieel dat zij zich verdiepten in de Bijbel, de christelijke leer, de kerkgeschiedenis en veel meer. Spurgeon hoopte ook dat zij een blijvende liefde voor studie zouden ontwikkelen. Zelf kon hij tot zes “moeilijke” boeken per week lezen en bezat hij een persoonlijke bibliotheek van meer dan tienduizend delen. Hij verwachtte niet dat zijn studenten dat zouden evenaren, maar wilde wél dat zij als studerende predikers zouden blijven groeien, als zij een lange en geestelijk vruchtbare loopbaan wilden hebben.

Ten tweede ging het om de ontwikkeling van **gaven**. Spurgeon stelde helder dat bedieningsgaven uitsluitend van God komen, maar vergeleek ze met spieren die door gebruik sterker worden en met gereedschap dat geslepen moet worden. Het Pastors' College hielp studenten om hun gaven te oefenen: goede predikers werden beter, bekwame evangelisten effectiever, en zorgzame herders leerden nog wijzer voor mensen te zorgen. Door onderwijs én praktische oefening scherpten zij hun gaven aan en ontdekten zij soms dat God hen nieuwe gaven schonk.

De derde streng was **godsvrucht**. Spurgeon wist dat gaven zonder heiligheid vroeg of laat tot ellende zouden leiden. Karakter en charisma moesten samen opgaan. Voor hem was dit volstrekt ononderhandelbaar. Wat alle drie de strengen bijeen bond, was een diep vertrouwen op de Heilige Geest. In 1875 schreef Spurgeon zijn studenten dat zij zonder de Geest zouden falen – en erger nog – en riep hij hen op veel te bidden en ervoor te waken dat hun leven een ruimte bleef waarin de Geest van God kon wonen. “Laat het kanaal waarlangs het levende water moet stromen helder en rein zijn,” schreef hij, en hij beleed dat hij in angst verkeerde bij de gedachte dat iemand van hen zonder de zalving van de Geest zou uitgaan om te preken. Als er geen zielen gewonnen, geen

gemeenten opgebouwd en Christus niet verheerlijkt zou worden door hun bediening, zo zei hij, dan zou hij ten aanzien van het hoofdwerk van zijn leven tevergeefs hebben geleefd.

Spurgeon's College in het heden,
gevestigd in South Norwood.

Maar het werk van Spurgeon is niet tevergeefs geweest.
Het droeg overvloedig vrucht in de negentiende eeuw – en
overal waar zijn prioriteiten voor opleiding worden
opgepakt en trouw in praktijk gebracht, dragen zij ook
vandaag nog vrucht.

Een brede roeping tot groei

Spurgeon benadrukte dat niet iedereen geroepen is om predikant, zendeling of fulltime kerkelijk werker te worden. Wat telt, is dat mensen voor Christus leven op de plaats waar Hij hen heeft gesteld. Arbeiders, huisvrouwen, winkeliers, bouwvakkers, schoenmakers – al deze beroepen en vele andere zijn wegen waarop christelijke dienstbaarheid gestalte krijgt. Volgens Spurgeon is het beslissend dat mensen voor God leven, wat hun roeping en omstandigheden ook zijn. In die zin zijn alle gelovigen “fulltime” in dienst van de Heere, en Spurgeons visie op vorming – groei in kennis, in gaven en in godsvrucht – heeft zeggingskracht voor ieder die Hem wil dienen.

De vraag blijft dan: hoe roept God u om te groeien in kennis en inzicht? Welke gaven heeft Hij u gegeven die u nu nog onbenut laat? En groeit u in godsvrucht, of dreigt er geestelijke stilstand, juist als u al langer christen bent? Wat onze roeping, leeftijd of levenssituatie ook is, één ding staat vast: God roept ons om te **groeien**.

